

„ Човек се ражда свободен, а навсякъде е в окови“

Някога много отдавна или пък не, къс вълшебство бил събран в едно малко телце, в една чудна пеперуда. Както сами се досещате тя съвсем не била обикновена, щом нежните ѝ, окъпани в светлина крилца запърхали, пеперудата успявала да изтръгне тъжна въздишка от гърдите на човек, а никой не разбирал защо и скоро нотките на тъга били притъпени. Но знаете ли, отговорите никога не остават скрити, застигат те щом най – малко очакваш с голяма сила...Щом извием поглед към волния, непринуден поглед на това насекомо всички таим меланхолия, защото макар хората да сме на върха на еволюционната пирамида, никога няма да притежаваме вълшебството на пеперудата, наречено пълна свобода.

Човек се ражда свободен, а навсякъде е в окови. В началото на жизнения си път ние също сме свободни, но с всеки изминал ден постепенно започваме да осъзнаваме, че нашето поведение и правомощия имат строго определени граници, окови поставени от обществото или неписани правила, които всеки от нас е длъжен да спазва, тези, които сами създаваме с едничкото желание да бъдем добре приети в набеязаната среда. Да, усъвършенството изисква жертви, заедно с живота в цивилизацията, хората всеки ден съзнателно или несъзнателно изковаваме хълка, ново ограничение и го добавяме към дългите вериги , които са ни присъщи да теглим, а заедно с това се отказваме от частица свобода.

Но да се върнем на приказната пеперуда. Скъпи читателю, мислиш ли, че тя би успяла да натъжи едно малко дете, което току що стъпва в живота и гледа света с очи изпълнени с радост и недоумение?! Едва ли. Нима е възможно човек да тъжи по нещо, което вече има? Вероятно всеки от Вас пази детски спомен за лудории и пакости. Ще Ви бъде необходима само секунда, за да осъзнаете, че ако тогавашното Ви поведение стоеше непокътнато, то днес би било осъдено и неприемливо, докато към онзи минал хлапашки период никой не би Ви порицал, никой не би отдал значение на лоша постъпка извършена от малчуган. Ето, виждате ли, това са тези неписани правила, ако щете и формални закони.

Ала знаете ли в кой момент разбирате, че в детството си сте били свободни? Едно невръстно дете никога не би се опрекнало за неправилна постъпка, всъщност деянието ще има съвсем малко значение както за недоумяващия извършител, така и за заобикалящия го зрял, окован свят, а в детския поглед светът е все така красив, жизнен, готов да бъде изследван и покорен.

Читателю, вярваш или не, вълшебната пеперуда, за която ти разказах е истинска, нещо повече - ти добре я познаваш, защото с идването ти на този свят в теб вече живеят множества такива (свобода). Те са просто въпрос на съхранение. Някои от нас, хората, макар с течение на времето да се ошлайфат запазват свободолюбивата си, устремена мисъл. Така например някога едно момиче с ярък дух каза: „ Единствена граница ми е небето“.

Всеки от нас съхранява по свой си начин магическите пеперуди, уви никога, никой от нас не ще бъде наистина свободен, независим от обстоятелствата. Но моля Ви, не се притеснявайте, защото това е в рамките на нормалното – винаги можем да вземаме свои решения, да търпим провали, да носим последствия за избора си, да творим, да се стремим към висоти, защото сме хора и това е нашият начин да неутрализираме оковите, които ни обгръщат, а малцина успяват да ги превърнат в основа, върху която да градят.

Мария Граматикова-IX б клас